

Keskustan puheenjohtaja, kansanedustaja Juha Sipilä

Puoluevaltuuskunta, Seinäjoki 27.4.2013

(muutosvarauksin)

Hyvät ystävät, hyvä keskustaväki,

”Oman rauhansa vuoksi Euroopan täytyy ruveta johtamaan politiikkaansa siten, että valtojen välillä katoaa tarve pitää yllä sotajoukkoja, tullirajoja ja eriarvoista rahaa.” Tämä teksti ei ole lainaus Euroopan unionin perustamisasiakirjasta, vaan Santeri Alkion tekstiä vuodelta 1920. Alkio jatkoi: ”Järjestelyvaikeudet ovat tietysti suuret ” Kun muistaa tämän lisäyksen, Alkion ajatukset sopivat edelleenkin Eurooppa-politiikkamme pohjaksi.

Haluan käsitellä ensin avoimesti ja rehellisesti keskustalaisen ajattelun kipukohtia suhteessaan Euroopan unioniin ja euroon. Toiseksi tarkastelen lyhyesti EU:n nykytilaa ja muutamien jäsenvaltioiden tekemiä valintoja. Sen jälkeen pohdiskelen erilaisia vaihtoehtoja lähinnä talouskriisin, euron ja kriisimaiden auttamisen näkökulmasta. Neljänneksi tuon esille Keskustan valintoja ja lopuksi haluan vielä maalata vision siitä, millaista Eurooppaa haluamme olla rakentamassa.

Viime kesänä sain kaksi erilaista sähköpostia minuutin välein. Ensimmäinen tuli lapualaiselta jäseneltä. Hän ihmetteli sitä, etten sanonut selkeästi EU:sta irtautumista tavoitteekseni, kun kävin puhumassa paikkakunnalla. Toinen sähköposti tuli oululaiselta valtuutetultamme, joka vaati minua puhumaan täydellisen liittovaltion puolesta. Näin laaja on ajattelumme kirjo.

Aattemme yhdistää, mutta yksittäisissä – sittenkin harvoissa - asiakysymyksissä saatamme olla kaukana toisistamme.

Hyvä keskustaväki,

EU jakoi pahasti puoluettamme, kun Esko Ahon hallitus päätti hakea silloisen EY:n, nykyisen Euroopan unionin, jäsenyyttä. Erityisesti viljelijäväestö koki jäsenyyden uhaksi toimeentulolleen. Tämä luonnollisesti näkyi ja kuului viljelijöiden ykköspuolueen sisäisessä keskustelussa ja päätöksenteossa.

Vaikka maatalouden neuvottelutulos oli pettymys suurelle osalle Keskustan kannattajista, puheenjohtaja Esko Aho katsoi, että isänmaan kokonaisuus vaati Suomen liittymistä. Hän sai tälle kannalleen Keskustan puoluekokouksen selvän enemmistön Jyväskylässä vuonna 1994.

Mielestäni Jyväskylän puoluekokous teki oikean ratkaisun, vaikka vastustaviakin äänenpainoja oli paljon. Meidän paikkamme on EU:ssa. Se on meille sopiva arvoyhteisö, joka nojaa kansanvallan, oikeusvaltion, ihmisoikeuksien ja markkinatalouden periaatteisiin.

Seuraava askel Suomen EU-tiellä oli talous- ja rahaliittoon liittyminen. Keskusta vastusti silloin tätä päätöstä. Ylimääräinen puoluekokous totesi syyskuussa 1997 yksimielisesti, että Suomen ei pitäisi liittyä rahaliittoon ensimmäisten joukossa. Päätöstä edelsi huolellinen oma valmistelu, jota johti kansanedustaja Mauri Pekkarinen. Selvityksen johtopäätöksissä arvioitiin, että Suomen kannalta olisi hyvä kuulua samaan valuutta-alueeseen Ruotsin, Tanskan ja Englannin kanssa.

Pääministeri Lipponen linjasi Suomen EU-politiikkaa aina vuoteen 2003 saakka. Sen jälkeen sitä johtivat keskustalaiset pääministerit Anneli Jäätteenmäki, Matti Vanhanen ja Mari Kiviniemi aina vuoteen 2011.

On varmaan rehellistä todeta, että Suomen EU-linja ei muuttunut dramaattisesti Keskustan pääministerikausien aikana. Joistakin mantroista kyllä luovuttiin kuten ”Suomi mukaan aina kaikkiin ytimiin” –julistuksesta. Keskustalaisten pääministereiden aikana korostettiin Euroopan yhtenäisyyden tärkeyttä ja sitä, että kaikkien jäsenvaltioiden on voitava olla mukana kaikissa päätöksissä ja yhteistyörakenteissa.

Yhdysvalloista lähtenyt finanssikriisi paljasti yhteisvaluutan puutteet vuonna 2008. Kun suuretkaan jäsenmaat eivät olleet aiemmin noudattaneet rahaliiton sääntöjä, pienet seurasivat esimerkkiä tuhoisin seurauksin. Yhteisvaluutta piti korot alhaalla, mikä houkutti niin valtioita kuin yksityisiäkin ottamaan velkaa holtittomasti yli oman kantokykynsä.

Näin tultiin vuoteen 2010, jolloin keskustavetoinen hallitus teki ensimmäisen tukipäätöksen Kreikalle. Jo sitä ennen olimme antaneet apua Islannille ja Latvialle. Myös Irlanti ja Portugali ajautuivat kriisiin ja sitä kautta Suomen hallituksen päänsäryksi. Euroopan velkakriisi on hallinnut politiikan asialistaa siitä lähtien. Tämä vaikeutti Keskustan asemaa viime eduskuntavaaleissa ja ehkä avasi vähän vanhojakin haavoja.

Keskusta on oppositiossa käsitellyt tukipäätöksiä tapaus kerrallaan ja päätynyt useimmiten vastustamaan niitä.

Jo presidentti Paasikivi sanoi aikanaan, että tosiasioiden tunnustaminen on viisauden alku. Meidän ei kannata käyttää kovin paljon aikaa siihen onko EU-jäsenyys tai euro hyvä tai huono asia, ne ovat joka tapauksessa tosiasioita. Tärkeämpää on keskittää voimavaramme EU:n kehittämiseen ja tulevaisuuden pohtimiseen.

Hyvät ystävät,

On selvää, että unioni itsekkin on muuttunut viimeisten vaikeiden vuosien aikana. Eurokriisi on luonut jännitteitä ja kasvattanut kuilua euromaiden ja euroon kuulumattomien maiden välille.

Saksan ja Ranskan akseli ei ole parhaassa terässä. Eurokriisi on entisestään vahvistanut Saksan asemaa. Ranska taas painii talousongelmien parissa. Mikäli ne jatkuvat, Ranskan painoarvo euroalueella heikkenee. Näiden kahden vahvan talouden epäsuhta vaikuttaa koko euroalueen kehitykseen.

Sama kehitys on tapahtunut myös Etelä-Euroopan maissa suhteessa Saksaan. Saksa on pärjännyt, muut ovat hävinneet.

Iso-Britannian pääministeri David Cameron linjasi viime syksynä, että heidän pitää tarkastella EU-jäsenyytensä ehtoja uudelleen, mikäli muut maat eivät suostu muuttamaan unionin perussopimuksia. Muiden jäsenmaiden on vaikea ymmärtää tätä irtiottoa. Ymmärrän Cameronia esimerkiksi siinä, että pikkunippelidirektiivit ja byrokratian kasvu ärsyttävät ihmisiä. Kansalaisten silmissä EU-päätöksenteko on irtaantunut tavallisen ihmisen arjesta.

Hollannilla, yhdellä unionin perustajajäsenmaista, on taas käytännönläheinen lähestymistapa unioniin. Sen linjan mukaan jokaisen jäsenmaan on huolehdittava taloudestaan ja tehtävä uudistuksia järjestelmällisesti. Unioni on heille edelleen vakauden ja varallisuuden tuoja, mutta

eurokriittisyyden kasvu on otettava vakavasti. Hollannin hallitus ehdotti helmikuussa, että komissio voisi tehdä listan asioista, jotka voitaisiin siirtää takaisin jäsenvaltioiden päätettäväksi. Kannatan tätä. Monet asiat voidaan ratkaista paremmin ja tehokkaammin kansallisella ja paikallisella tasolla.

Ruotsin kanssa Suomen on perinteisesti ollut helppo löytää yhteinen sävel EU-asioissa lukuun ottamatta maatalous- ja aluepolitiikkaa. Eurokriisi on vaikeuttanut tätä. Ruotsin ja Suomen talouskasvun eroja ei voi kuitenkaan selittää eurolla. Ruotsi on pärjännyt paremmin, sillä siellä on tehty oikeita toimia kilpailukyvyyn ja talouskasvun aikaansaamiseksi.

Tässä muuttuneessa asetelmassa sekä Suomen että Keskustan on löydettävä uudelleen paikkansa. Hollannin ja Iso-Britannian esimerkit antavat hyvän pohjan käydä laajempaa keskustelua siitä, että mihin EU:n pitää keskittyä ja mitkä ovat Suomen vaihtoehdot integraatiokehityksessä.

Hyvä keskustaväki,

Perustimme viime syksynä puolueen oman euroryhmän miettimään, mitä vaihtoehtoja meillä on tästä eteenpäin. Käyn läpi kolme erilaista polkua suhteessa euroon ja integraatiokehitykseen.

1. Eurosta eroaminen tai sen hajoaminen
2. Käytännönläheisen integraation tie
3. Liittovaltiokehityksen tie

Aloitan kuitenkin vaihtoehtojen punnitsemisen keskustalaisillekin kovin herkällä aiheella, kriisimaiden auttamisella. Kannattaako euroa puolustaa, mitä se maksaa ja onko meillä vaihtoehtoja?

Euroon on totuttu, yritysten on helppo tehdä kauppaa euroalueella, kansalaisten ei tarvitse vaihtaa valuuttaa matkustaessaan ja se on osaltaan taannut matalat korot. Toisaalta kansalaiset, yritykset ja me päättäjät olemme lopen kyllästyneitä kriisimaiden auttamiseen ja yhteisen velan kasvattamiseen. On myös erittäin vaikea ymmärtää niiden maiden auttamista, joiden veroaste on merkittävästi meidän verotustamme alhaisempi.

Tarkastelen ensin Kreikkaa. Kreikka velkaantui matalien korkojen ja euroalueen vahvuuden suojissa muutamassa vuodessa kriisivaltioksi. Korot lähtivät jyrkkään nousuun ja lainahanat menivät kiinni. Euroalueen oli reagoitava nopeasti. Vaihtoehtoja oli kaksi: Kreikka menee nurin ja eroaa eurosta tai sitä tuetaan.

Eurojärjestelmästä eroamisprosessia ei ole sovittu, mutta se lienee mahdollista. Jälkikäteen on arvioitu, että Kreikan ero eurosta olisi silloisessa tilanteessa aiheuttanut ketjureaktion ja pelon koko eurojärjestelmän kaatumisesta.

Saksalainen tutkimuslaitos (Bertelsman Stiftung) on laskenut ketjureaktion vaikutuksia myös Suomelle. Jos Kreikan kriisi olisi nopeasti ajanut esimerkiksi Kreikan, Portugalin ja Espanjan hallitsemattomaan eroon eurosta, se olisi laskenut Suomen kansantuotetta yhteensä noin 25 prosenttiyksiköllä kahdeksan vuoden aikana. Jos suuruusluokka on oikea, se olisi aiheuttanut suurtyöttömyyden meillekin.

Tein epätieteellisen laskelman ja sain lopputulokseksi lähes 40.000 työtöntä. Pelkästään työttömyyden hoito olisi maksanut lähes 800 miljoonaa euroa vuodessa. Se olisi pudottanut myös

julkisen talouden verotuloja noin 20 miljardilla eurolla kahdeksan vuoden aikana. Näin jälkikäteen arvioituna ja siinä tilanteessa ensiavun antaminen oli järkevää.

Sen sijaan oman arviomme mukaan Kreikan jatkopäätöksen aikana ei enää välttämättä ollut kysymys koko järjestelmän kaatumisesta, vaan pelkästään Kreikasta. Saksalaistutkijoiden arvion mukaan pelkästään Kreikan irtaantuminen eurosta olisi alentanut Suomen bruttokansantuotetta kaksi prosenttiyksikköä kahdeksan vuoden aikana. Tätä vasten tarkasteltuna Kreikan apu olisi kannattanut rajoittaa ensimmäiseen päätökseen ja päästää sen jälkeen maa irti eurosta. Kukaan ei voi kuitenkaan tietää tätä varmuudella.

Samaan saksalaisarvioon suhteutettuna Portugalin ero eurosta olisi aiheuttanut Suomessa reilun 2000 ihmisen työttömyyden ja yli miljardin euron verotulojen menetykset kahdeksan vuoden aikana. Jos Portugali selviää ilman lisätukea, sen tukeminen on ollut suomalaisten kannalta järkevää. Jos joudutaan auttamaan lisää, kokonaisuus kääntyy helposti miinukselle.

Samalla tavalla voidaan tarkastella myös Irlantia. Sen osalta tulos on hieman Portugalia positiivisempi. Senkin tukeminen on kannattanut, jos maata ei tarvitse auttaa merkittävästi lisää.

Tässä tarkastelussa Kyproksen auttamista ei voi pitää järkevänä, vaikka summat ovat pienempiä. Kyproksen apupakettia voidaan mielestäni perustella vain sillä, että euroalue halutaan säilyttää nykyisen kokoisena. Kyproksen tilanteen tekee erikoiseksi myös se, että maan pankkitoimintaan liittyy rahanpesua ja harmaata taloutta koskevia epäilyjä. Maa on myös yksi Euroopan sisäisistä veroparatiiseista. Esimerkiksi yritysten maksama vero on ollut vain 10 %.

Espanjan tukipäätös on aivan eri asia, koska siinä on kysymys pankkien suorasta auttamisesta. Suurten maiden kokonaisvaltaiseen auttamiseen ei mikään yhteisvastuullinen operaatio riitä. Vain Euroopan Keskuspankin setelipaino kykenee hoitamaan Espanjan, Italian tai Ranskan kokoisen ongelman.

Eli jälkikäteen arvioiden Kreikan ensimmäinen tukipaketti on järkevä, mutta seuraavat jo kyseenalaisempia. Portugal ja Irlanti ovat perusteltavissa, mikäli ne selviävät ilman lisäapua. Hieman eri mekanismeilla hoidetut Islanti ja Latvia ovat näillä näkymin johtaneet toivottuun lopputulokseen.

Kriisin ketjureaktiovaikutuksista ja yksittäisen maan eroamisesta on erittäin vaikea esittää tarkkoja arvioita jälkikäteen, saati sitten etukäteen. Aivan toinen kysymys on se, miten tähän on jouduttu. Euroalueella ei noudatettu talouskuria koskevia sopimuksia. Jälkikäteen arvioituna prosessissa on tehty paljon virheitä, pahin ehkä Kreikan hyväksyminen osaksi yhteisvaluuttaamme vuonna 2000. Insinöörinä sanoisin, että euro on keskeneräinen prototyyppi, joka otettiin liian nopeasti ja liian laajalti käyttöön.

Hyvät ystävät,

Palaan nyt Suomen vaihtoehtoihin. Ensimmäisenä tarkastelen eurosta eroamista tai sen hajoamista.

Kuten edellä totesin, eroamiselle ei ole määritelty prosessia. Pellervon taloudellisen tutkimuslaitoksen perussuomalaisille tekemän selvityksen mukaan pienen, taloudeltaan vahvan maan ero järjestelmästä olisi helpompi kuin kriisimaan eroaminen. Siihenkin liittyy paljon poliittista ja juridista epävarmuutta. Uskon, että eurojärjestelmä voisi kestää pienen maan eron, mutta suurten maiden eroaminen kaataisi koko järjestelmän.

Jotkut ovat spekuloineet pohjoisella eurolla, jossa eivät olisi mukana Etelä-Euroopan kriisimaat. Tällainen valuutta-alue olisi kuitenkin Saksan ja Ranskan näkökulmasta liian pieni. Suomen kannalta se voisi johtaa liian vahvaan euroon ja sitä kautta kilpailukyvyn heikkenemiseen.

Entä pärjäisimmekö Ruotsin kanssa euron ulkopuolella yhteisessä valuutassa? Taloutemme ovat aika yhteneväisiä ja sen vuoksi syklisyys vahvistuisi. Valuutta-alue jäisi vielä liian pieneksi ja alttiiksi kansainvälisen pääomaliikkeiden vaihteluille. Norjan liittyminen joukkoon parantaisi tilannetta maan erilaisen teollisen rakenteen ja vahvan talouden ansiosta, mutta se ei ole realistinen näkymä.

Tämän ensimmäisen polun tarkastelu johtaa ajattelussani siihen, että sanomme edelleen kyllä eurolle.

Toinen polku on käytännönläheisen integraation tie. Tämä vaihtoehto pitää sisällään sen, että euroalue pysyy koossa ja Suomi siinä mukana. Tällä hetkellä Eurooppa ajelehtii ilman tietoa siitä, mihin suuntaan ollaan menossa. Halutaanko mennä yhdessä vai erikseen? Yhteistä näkemystä on vaikea löytää.

Yhteisvaluuttamme ei kestä ilman yhteisten pelisääntöjen tarkistamista ja ennen kaikkea niiden noudattamista. Euroopassa tarvitaan lisää talouskuria ja pankkivalvontaa. Euroa perustettaessa sovittiin, että toiset jäsenvaltiot eivät saa maksaa toistensa velkoja. Jokaisen jäsenvaltion on vastattava omasta taloudestaan. Tähän alkuperäiseen sääntöön on palattava mahdollisimman pian.

Käytännönläheisen integraation tiellä täytyy ripeästi korjata tähän saakka tehdyn työn virheitä ja puutteita. Kriittistä keskustelua tulee käydä siitä, mitkä tehtävät kuuluvat unionin tasolle ja mitkä on parempi hoitaa kansallisella tasolla. Etenemisen vauhtia on säädettävä siten, että kaikilla toimilla on kansalaisten tuki. Tämä vaatii nöyryyttä ja turhaksi koettavan normiston purkamista.

Kolmas vaihtoehto on liittovaltiokehitys. Talousasiantuntijat, varsinkin amerikkalaiset, väittävät, ettei valuuttaunionia voi olla ilman liittovaltiota. Tämä käsitys on myös monella eurooppalaisella toimijalla.

Saksalaiset ovat vastustaneet yhteistä velkaa. He haluavat kuitenkin tiivistää poliittista unionia. Sen sijaan Etelä-Euroopan maiden tavoitteena on yhteinen velka, mutta he vastustavat poliittisen päätösvallan valumista Brysseliin. Tästä voi hyvinkin seurata sellainen kompromissi, että samaan aikaan syvennetään poliittista unionia ja hyväksytään yhteinen velka. Silloin ollaan tulonjakounionissa, pitkälle kehittyneessä liittovaltiossa, mikä ei vastaa keskustalaista käsitystä Euroopan kehityksestä. Saksan kyljessä ja ytimessä kulkeminen onkin yhtäkkiä ajanut Suomen sellaiseen tilanteeseen, mitä Suomi ei tavoitellut.

Hyvä keskustaväki,

Keskustan vaihtoehto näistä kolmesta on käytännönläheisen integraation tie. Haluamme säilyttää EU:n ja euron. Unioni on meille itsenäisten valtioiden liitto.

Haluamme lisää talouskuria. Jäsenvaltioiden on voitava luottaa siihen, että kaikki pitävät kiinni yhteisistä sopimuksista.

Pankkivalvonnassa tarvitaan yhdentymistä ja yhteisiä sääntöjä. Tarvitsemme sääntelyn, missä normaalin pankkitoiminnan ja suurta riskiä sisältävän finanssisijoitustoiminnan väliin rakennetaan

palomuuuri. Riskien toteutuessa ylisuurta riskiä ottaneet pankit joutavatkin mennä markkinataloudessa nurin. Veronmaksajan tehtävä ei ole pelastaa pankkeja, vaan velkojan vastuu on tehtävä selväksi. Sen sijaan normaalin talletus- ja lainaustoiminnan tulee jatkua kaikissa olosuhteissa ja talletukset tulee pystyä suojaamaan 100.000 euroon saakka.

Yhteisten rahastojen ja mekanismien rakentamisessa täytyy olla varovainen ja keskittyä sen sijaan yhteisten pelisääntöjen luomiseen. Pankkien valvonta on kuitenkin järjestettävä yhteisesti EU-tasolla, koska pankkitoiminta on rajat ylittävää.

Yhteistä velkaa ei saa kasvattaa myöskään yhteisen talletussuojan kautta. Sen sijaan tarvitsemme pelisäännöt sille, miten jokainen jäsenvaltio rakentaa oman, riittävän suojaimekanisminsa talletuksille. Myös pankkien välinen kilpailu vakavaraisuudessa ja turvallisuudessa on säästäjän näkökulmasta tervetullutta.

Pidämme euron puolustamista tarpeellisena, mutta ei millä hinnalla hyvänsä. Kriisirahastoja ei pidä kasvattaa, mutta EKP:n ja IMF:n roolia kriisin ratkaisussa voidaan vahvistaa. Kriisin hoidossa korostamme ensiavun luonnetta. Sen jälkeen kriisimaan on itse tehtävä tarvittavat toimet velkaantumisen pysäyttämiseksi ja kilpailukyvyyn palauttamiseksi. Kriisi pitää hoitaa valtioiden kautta, suoraa pankkitukea olemme vastustaneet. Kriisin hoitaminen ei myöskään saa johtaa euromaiden yhteiseen velkaan kuten eurobondeihin.

Lisäksi meidän on palattava mahdollisimman nopeasti periaatteeseen, että jokainen jäsenmaa vastaa itse veloistaan. Voi sanoa, että euroalueella ei ole noudatettu yhteisvaluutan käyttöohjeita. Lisävahinkojen välttämiseksi ensiapu on ollut tarpeen. Jatkossakin on tapauskohtaisesti tarkasteltava, mikä on välttämätöntä ensiapua ja mikä ei. Viallisten prototyyppien päästäminen markkinoille on kallista puuhaa.

Hyvät ystävät,

Keskusta haluaa, että EU ottaa suuremman roolin suurissa asioissa ja jättää pienet asiat jäsenvaltioiden huoleksi. Olemme hahmotelleet työnjakoa kansalaisten ja erilaisten yhteiskunnallisten toimijoiden näkökulmasta. Tässä tilanteessa voisi puhua työnjaon kakkarasta.

1. Alkion ihmiskäsityksen mukaan korostamme kansalaisten omaa vastuuta omasta elämästä ja lähimmäisistä.
2. Kotikunta hoitaa lähipalvelut ja elinvoiman kehittämisen.
3. Maakunta järjestää meille kotikuntiin vaativimmat palvelut kuntien välisellä yhteistyöllä.
4. Suomi Euroopan unionin jäsenvaltiona vastaa esimerkiksi turvallisuudestamme, julkisista palveluista ja perusturvasta, toimivasta infrasta, ulko- ja puolustuspolitiikasta, sivistyksestä, tieteestä ja tutkimuksesta sekä yrittäjyyden ja työpaikkojen syntymisen edellytyksistä.
5. Euroopan unionille kuuluvat suuremmat asiat kuten rauha ja vakaus, yhteismarkkinoiden toimivuus, ilmastonmuutoksen torjunta sekä osaltaan ulkosuhteiden hoito. Euroopan unionin on osaltaan huolehdittava kilpailukykyimme kehittymisestä. Tämä ei ole helppo tehtävä. Euromaiden yhteisvastuulla on yhteisen valuuttamme toimivuus.
6. Koko maapallon näkökulmasta meidän kaikkien on tehtävä töitä Yhdistyneiden Kansakuntien johdolla köyhyyden poistamiseksi, luonnonvarojen kestävä käytön edistämiseksi sekä neljän maailmanlaajuisen ongelman, ilmastonmuutoksen, ruoka-, vesi- ja energiapulan ratkaisemiseksi.

Euroopan unioni on ennen kaikkea rauhan unioni ja poliittinen projekti. Emme saa unohtaa toisen maailmansodan jälkeistä aikaa ja niitä syitä, miksi EU perustettiin. Tulevana kesänä Kroatia liittyy unioniin. On kulunut vain vähän yli 20 vuotta, kun sen maaperällä sodittiin. Euroopan rajojen tuntumassa tapahtuu joka päivä vakavia ihmisoikeusrikkomuksia. Vain yhteistyörakenteilla ja yhteistyötä tiivistämällä voimme estää tällaiset kauheet.

Unionin pitää olla vahvempi toimija harmaan talouden, korruption ja veroparatiisien torjunnassa sekä hyvän hallintotavan levittämisessä. Harmaan talouden arvioidaan olevan Euroopassa noin 1850 miljardia euroa. Jos se olisi normaalin verotuksen piirissä, Euroopassa ei olisi talouskriisiä. Kaikkien jäsenmaiden julkinen talous olisi kunnossa. Veroparatiisit Euroopan unionin sisällä syövät poliittista uskottavuutta, erityisesti nyt kun talouskriisit ovat levinneet myös näihin maihin.

Lisää yhteistyötä tarvitaan rikollisuuden torjunnassa Schengenin alueella ja sen ulkorajoilla. Lisätoimia tarvitaan myös ihmiskaupan ja huumeiden leviämisen estämiseksi.

Ainoastaan vahva EU pystyy toimimaan ilmastonmuutoksen, ruoka-, vesi- ja energiapulan ratkaisemiseksi maailmanlaajuisesti. Ilmastopolitiikka ja uusiutuvan energian edistäminen ovat hyvin keskustalaisia tavoitteita.

Ulkopolitiikassa tarvitaan enemmän tekoja ja toimintaa. Vain yhdessä voimme olla vahva globaalisti. Vapaakauppaa on kehitettävä muiden talousalueiden kanssa.

EU-visiossamme haemme lisää toimia myös ruokaturvan parantamiseksi ja kotimaisen ruuantuotannon edistämiseksi. Maanviljelijät ovat kohtuullisen tyytyväisiä vakaaseen maatalouspolitiikkaan ja siihen, että se ei enää ole kotimaan politiikan pelinappulana. Maataloutta on voitava harjoittaa koko unionin alueella.

Suomi menetti EU:n budjettineuvotteluissa sekä maatalous- että aluepolitiikassa. Nämä menetykset on kompensoitava kansallisesti. Syksyn 141-neuvotteluissa hallituksen on pidettävä tiukasti Suomen puolta.

Byrokraatia ja normeja tarvitaan vähemmän. Turhat normit ovat uhka kilpailukyvyillemme. Tämän ovat kokeneet esimerkiksi kuljetusalan yrittäjät jo useamman yrittäjyyttä vaikeuttavan direktiivin muodossa.

Toinen byrokratian kohderyhmä on maatalous. Maanviljelijän jaksamisen näkökulmasta meillä on kaksi huolta: kannattavuus ja kohtuuton byrokraatia. Byrokratian on osin meidän suomalaisten itse aiheuttama. Kuulin viime viikolla tapauksesta, missä 500 euron sakkojen päälle tuli 60.000 euron tukien peruutus. Tämä on kohtuutonta ja näin ei kuulemma toimita muissa jäsenvaltioissa. Jos hallinnon sujuvuudesta halutaan Suomelle kilpailuetu, niin sitä pitää soveltaa ensimmäisenä suomalaisilla maatiloilla. Jos siinä onnistutaan, uskon, että se voi onnistua muuallakin.

Hyvä keskustaväki,

Olemme nyt Alkion noin sata vuotta sitten viitoittamalla tiellä. Olemme selvittelemässä hänen ennustamiaan järjestelyvaikeuksia. Poliitikkojen päätöksenä Kreikka liitettiin euroon täysin epäkelpona maana. Poliitikot päättivät vesittää sanktiot, kun ne olisivat koskeneet myös Saksaa ja Ranskaa. Periaatteesta, että jokainen jäsenmaa vastaa veloistaan, luovuttiin. Nyt on uskottavuuden palauttamisen aika ja se on poliitikkojen tehtävä.

Euroopan unioni tarvitsee enemmän maalaisjärkeä kuin korulauseita, vähemmän mielikuvia ja enemmän tekoja. Uskon käytännönläheiseen yhteistyöhön ja selkeästi määriteltyjen tavoitteiden kautta tapahtuvaan yhteistyön lisäämiseen.

Keskusta haluaa kehittää yhteistä Eurooppaa rakentavan kriittisenä toimijana. Kansallisten etujen ajaminen ja eurooppalaisen idean puolustaminen sopivat kumpikin keskustalaiseen Eurooppapolitiikkaan. Nuorelle sukupolvelle Suomen jäsenyys Euroopan unionissa on itsestäänselvyys. Jo velvollisuudesta tulevia sukupolvia kohtaan meidän on selvitettävä nämä järjestelyvaikeudet.

Kaikissa toimissa tärkeintä on kuitenkin se, että kotipesä pidetään kunnossa. Tehdään töitä niiden asioiden eteen, mihin voimme itse parhaimmin vaikuttaa. Suomen tasolla tämä tarkoittaa paitsi kestävyysvajeen hoitamista, myös sitä, että teemme kaikkemme eriarvoistumiskehityksen pysäyttämiseksi.

Puolueemme osalta tämä tarkoittaa nyt hyvässä vauhdissa olevan kovan työn jatkamista koko Suomen ja jokaisen suomalaisen voimavarojen saamiseksi yhteiseen käyttöön. Kuluva kevät on osoittanut, että Keskustaa kaivataan ja tarvitaan tähän työhön koko Suomen puolesta.